

Arrest

nr. 55 689 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. SOENEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 mei 2007 het Rijk binnen en diende op 23 juni 2010 een derde asielaanvraag in. Op 21 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Koyama en te behoren tot de minderheidsgroep Nofali (< Bajuni).

*Op 2 mei 2007 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire*

beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 9 juni 2008. Op 26 juni 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 1 december 2008. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 23 december 2008 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 7 juli 2008. Op 6 augustus 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 24 november 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 23 juni 2010 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 23 juni 2010) en het Commissariaat-generaal (dd. 14 september 2010) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen aflegde. U legde ter staving van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer: een nationaliteitsbewijs uitgereikt door de Banadir Regional Supreme Court van de Transitional Federal Government of Somali Republic te Mogadishu dd. 5 mei 2010 alsook een envelop van DHL (shipment no. 1494905672) waarmee het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs verstuurd zou zijn. U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt. Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het Commissariaat-generaal op 9 juni 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – dan ook in twijfel getrokken. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 1 december 2008 onder meer geconcludeerd dat uw “voorgehouden Somalische nationaliteit bedrieglijk voorkomt” en “dat verzoeker zijn nationaliteit niet aantoont noch waarachtig maakt” (zie arrest RVV nr. 19764). Daarnaast kan worden opgemerkt dat ook in het kader van uw **tweede asielaanvraag** door het Commissariaat-generaal op 7 juli 2009 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 november 2009 onder meer geconcludeerd “Verzoeker faalt zowel naar de inhoud van zijn asielrelaas als naar de vorm van de neergelegde documenten zodat zijn verklaringen bedrieglijk voorkomen” alsook “Verzoeker toont zijn identiteit en nationaliteit niet aan en zijn verklaringen en neergelegde stukken in dit verband zijn bedrieglijk” (zie arrest RVV nr. 44541).

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw **derde asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden:

Wat betreft het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs uitgereikt door de Banadir Regional Supreme Court van de Transitional Federal Government of Somali Republic te Mogadishu dd. 5 mei 2010 kan het volgende gezegd worden. De vaststelling dat dit document mogelijks louter werd opgesteld op basis van verklaringen van uw nonkel Habeeb Mohamed Muse (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 14 september 2010, p. 7) en zijn getuigen Masud en Mussa (p. 7) laat toe te stellen dat het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs geen enkele garantie van betrouwbaarheid biedt. Immers, het nationaliteitsbewijs is louter gebaseerd op eenzijdige verklaringen van uw nonkel Habeeb Mohamed Muse en kan niet gesteund zijn op de archieven en gebouwen van de burgerlijke stand die volledig vernield zijn (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot de uitgifte van het nationaliteitsbewijs dat het document werd uitgegeven door een rechtbank in Mogadishu (p. 7) die behoort tot de Somalische overgangsregering van president Sheikh Sharif (p. 7). Echter, het door u voorgelegde document is strijdig met algemene objectieve informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat in Somalië geen officiële documenten meer worden uitgereikt en er enkel valse documenten verhandeld worden

(zie informatie in administratief dossier). Bovendien kan opgemerkt worden dat het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs een gesolliciteerd karakter bezit en u beaamde dat dit document opgesteld werden met als enige doel de door u beweerde Somalische nationaliteit en het door u afgelegde asielrelaas te staven (p. 7). Aan het document kan aldus geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

Van de door u voorgelegde envelop van DHL (shipment no. 1494905672) waarmee het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs verstuurd zou zijn vanuit Somalië kan enerzijds opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende welk document zich precies in de envelop bevond geenszins geverifieerd kunnen worden. Anderzijds kan opgemerkt worden dat het feit dat u een zending van DHL uit Somalië ontving geenszins als bewijs geldt van de door u beweerde Somalische nationaliteit.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Nopens de procedure

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept een "Schending van de taalrol; schending van art. 57/6, lid 1° tot 7° Vreemdelingenwet; schending van een substantiële vormvereiste" in en argumenteert dat "De beslissing dient in het Nederlands te geschieden. Bij delegatie zou dhr. Bienfait gemachtigd zijn om beslissingen te handtekenen in de plaats van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Evenwel stelt zich een duidelijk taalprobleem. Inderdaad de beslissing geschiedde in het Nederlands terwijl de beslissing is getekend door een Franstalig sprekende ambtenaar dhr. Bienfait. De Commissaris-generaal is blijkbaar van oordeel dat er geen schending kan zijn van de taalrol omdat de Commissaris-generaal niet gebonden zou zijn door de taalrol. Zijn beslissingen zouden derhalve ook niet gebonden zijn door de taalrol. Dit is manifest onjuist. De beslissingen kunnen slechts in 1 taal geldig opgesteld worden zijnde in de Nederlandse taal dan wel de Franse taal. Dit blijkt uit art. 51/4 1 en 3 Vreemdelingenwet. (...) De taal van de beslissing wordt derhalve bepaald bij de start van de asielprocedure. Eenmaal een asioldossier is toegewezen aan een bepaalde landstaal dienen alle volgende beslissingen zoals deze van de Commissaris-generaal in diezelfde taal te geschieden. Hierop bestaan dus geen uitzonderingen. De Commissaris-generaal is blijkbaar van oordeel dat zijn gedelegeerde waaronder dhr. Bienfait gerechtigd is om Nederlandse beslissingen te handtekenen "ongeacht zijn taalkennis". De verzoeker dient op te merken dat de beslissing van de Commissaris-generaal nietig is wegens een schending van een substantiële vormvereiste. De delegatie aan een Franstalige adjunct om Nederlandstalige beslissingen te handtekenen kan evident niet rechtsgeldig zijn. De gedelegeerde heeft immers geen blijk gegeven van voldoende taalkennis. De Commissaris-generaal kan dan ook niet gevolgd worden in zijn redenering dat de taalkennis geen rol speelt bij het handtekenen van de beslissingen in de plaats van de Commissaris-generaal. Als dergelijke foutieve redenering werkelijk correct zou zijn dan kan de verzoeker opmerken dat het eveneens zou volstaan om een ongeletterde bij delegatie te machtigen de voorliggende beslissingen te handtekenen. Deze

opmerking doet de verzoeker uiteraard niet om eender welke instantie of persoon te beledigen maar hij wil(t) hiermee enkel aangeven hoe absurd de redenering van de Commissaris-generaal ter zake is."

2.3. Uit de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat zij enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn (RvS 2 februari 2005, nr. 140.039). Bovendien hebben de adjunct-commissarissen, ten gevolge van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid aan de adjunct-commissarissen in individuele asioldossiers van 15 januari 2010, de delegatie om beslissingen te nemen in individuele asioldossiers voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet. Derhalve kunnen ze ongeacht hun taalrol, beslissingen betreffende de toekenning of weigering van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus bij delegatie ondertekenen. Het eerste middel is ongegrond.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept een "*Schending van de motiveringsverplichting (art. 62 Vreemdelingenwet)*" in.

3.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeker citeert de artikelen 48, 48/2, 48/4, 48/5 en 49 van de vreemdelingenwet, en beroept zich op de "*schending van art. 48/3 Vreemdelingenwet m.b.t. de toekenning van de vluchtelingenstatus*".

4.2. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen door de commissaris-generaal op 9 juni 2008 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden Somalische identiteit en afkomst van het eiland Koyama, nu verzoeker geheel onbekend was met de Somalische maatschappij en het dagelijkse leven op het eiland Koyama. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 1 december 2008 het beroep tegen deze beslissing verworpen (RvV 1 december, nr. 19.764) en het beroep tegen dit arrest werd door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard. Verzoekers tweede asielaanvraag werd afgewezen door de commissaris-generaal op 7 juli 2009 omdat de documenten die hij had neergelegd, met name een geboortecertificaat, correspondentie met zijn oom en flarden van foto's, de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden Somalische identiteit en afkomst niet vitiëerden. Op 24 november 2009 werd ook dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen (RvV 24 november 2009, nr. 34.598) en in hoger beroep door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard zodat het definitief in de rechtsorde is opgenomen. Verzoekers kritiek tegen de beslissingen die genomen werden in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag zijn aldus laattijdig. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de vijfde asielaanvraag aangehaalde feiten te meer nu geen nieuwe elementen worden aangebracht over de kern van verzoekers asielaanvraag, met name zijn onbekendheid met de omgeving van en het leven op het eiland Koyama. Verzoeker beperkt zich tot het neerleggen van documenten: een "*Nationaliteitsbewijs uitgereikt door de Banadir Regional Supreme Court van de Transitional Federal Government of Somali Republic te Mogadishu dd 05/05/2010*" en een "*Enveloppe DHL - n 1494905672 waarin het nationaliteitsbewijs verstuurd werd*". Verzoeker volhardt van Somalische nationaliteit en afkomst te zijn en meent dat hij "*zijn identiteit afdoende bewezen [heeft] aan de hand van een geboortecertificaat en nationaliteitsbewijs*".

4.3. De enveloppe van DHL kan hoogstens aantonen dat verzoeker post ontving uit Somalië. Waar verzoeker wijst op de geboorteakte die hij in het kader van zijn tweede asielprocedure neerlegde dient te worden vastgesteld dat dit stuk reeds werd beoordeeld en bedrieglijk bevonden werd in het kader van zijn tweede asielprocedure. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat het thans neergelegde nationaliteitsbewijs een officieel, objectief en betrouwbaar stuk is. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat het stuk louter werd opgemaakt op basis van eenzijdige verklaringen van twee getuigen die verder onbekend blijven. Waar het document stelt dat de waarachtigheid van deze verklaringen werd onderzocht, en als bewezen bevonden door het Supreme Court van de TFG dient te worden vastgesteld dat uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat sinds het uitbreken van de oorlog in 1991, de Somalische staat geen werkzame, gezaghebbende overheid meer heeft gehad, dat alle regeringsgebouwen en archieven vernield en geplunderd werden, en dat geen officiële instellingen bestaan die officiële documenten kunnen uitreiken. Verzoeker houdt vol dat hij *“zijn bewijs wel degelijk bekomen [heeft] via de Banadir Regional Supreme Court”* en meent dat *“Het [niet] klopt dat geen enkele overheidsinstantie of gerechtelijke instantie meer werkt”* maar laat na deze loutere beweringen te objectiveren of de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier te weerleggen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in Somalië een *“Supreme Court”* bestaat noch licht hij de werkzaamheden en betrouwbaarheid ervan toe. Verder is de bewering dat een grondig onderzoek verricht werd niet af te leiden uit het document dat louter op de beweringen van twee getuigen steunt waarvan één -de oom- bezwaarlijk een objectieve neutrale bron is en de tweede een ‘welbekende persoon’ is die niet nader wordt toegelicht. Het document is klaarblijkelijk opgemaakt voor onderhavige procedure en de waarachtigheid en bewijswaarde ervan worden niet nuttig toegelicht.

4.3.1. Ten slotte dient te worden benadrukt dat documenten enkel dienstig zijn ter ondersteuning van geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Het louter aanbrengen van documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen, temeer wanneer deze klaarblijkelijk frauduleus voorkomen en verzoekers onwetendheid over zijn eigen leefwereld uiterst tekortschiet. Verzoekers handelwijze komt dan ook voor als misbruik van procedure.

4.4. Wat de algemene informatie betreft die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Overigens betwist de Raad niet dat de situatie in Somalië verontrustend is. Doch in casu wordt niet in concreto aangetoond dat verzoeker uit Somalië afkomstig is, noch kan hij enige band aantonen met de Somalische maatschappij en leefwereld (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.5. Het louter citeren van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 49 uit de vreemdelingenwet, de verwijzing naar algemene rechtsleer en het poneren dat verzoeker Somaliër is, kunnen de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin vitiëren. De Raad dient dan ook vast te stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geen geloof heeft gehecht aan verzoekers voorgehouden Somalische afkomst, noch aan de ingeroepen asielmotieven.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker roept een *“schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet m.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”* in. Verzoeker voert aan *“Dat in Somalië aanhoudende gevechten gevoerd worden tussen de gewapende strijdkrachten en gewapende rebellengroeperingen; dat de verschillende religieuze en/of etnische groeperingen en partijen in Somalië kunnen aanzien worden als strijdende partijen die onder een verantwoordelijk bevel staan en een deel van het nationale grondgebied onder hun controle hebben (zie Aanvullend Protocol bij de Verdragen van Geneve van 12 augustus 1949, betreffende de bescherming van slachtoffers van niet internationale gewapende conflicten (Protocol II); Dat het conflict in Somalië aldus een binnenlands gewapend conflict is zoals*

voorzien in artikel 48/4 §2c; dat hoewel de conflicten onderbroken worden door kortstondige vredesakkoorden en gewijzigde machtsverhoudingen, er niet kan gesteld worden dat een stabiele veiligheidssituatie in zicht is; dat de huidige situatie nog steeds bijzonder verontrustend is en de verschillende tijdelijke wapenstilstanden geen vrede brachten noch een einde maakten aan de militaire operaties in het land. Dat conflicten tussen etnische of politieke groeperingen steeds vaker voorkomen en meer burgers direct betrokken raken bij deze conflicten.”

5.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Verzoeker toont zijn identiteit en nationaliteit niet aan. Zijn verklaringen zijn leugenachtig en aan de neergelegde stukken kan, zoals hoger aangehaald, geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië nu reeds uit de beslissingen van de CGVS en arresten van de Raad in vorige asielaanvragen blijkt dat hij deze nationaliteit bedrieglijk aanmat. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK